

[Fiskeriministeren.]

denne sag op, idet man syntes, den krævede en løsning. Jeg afviste „forbindelsen“, og jeg gjorde det ud fra den kendsgerning, at fiskeriet er et færøsk særanliggende. Der er imidlertid senere sket det, at jeg fra lagmanden har fået et brev om spørgsmålet, og derefter har der været ført nogle forhandlinger, sidst med lagmanden selv, om at finde frem til en løsning, som kunne være tilfredsstillende for alle parter. Efter denne sidste forhandling har jeg fået et brev fra lagmanden, hvori det hedder — jeg beder den højtærede formand om tilladelse til at citere —:

„... jeg takker for den behagelige samtale i morges i fiskeriministeriet, hvorunder vi også drøftede den fra visse fiskerikredse fremsatte kritik mod det færøske landsstyre for at lægge danske erhvervs-kredse hindringer i vejen, når disse ønsker at benytte færøske havne som basis for omladning af fangster o. lign.

Jeg må sige, vi forstår på Færøerne slet ikke disse voldsomme angreb, idet forholdet jo dog ganske naturligt må være, at de, der ønsker at benytte færøske havne til omladning, også må underkaste sig de af lagtinget fastsatte bestemmelser. Disse bestemmelser går alene ud på, at man fra færøsk side ønsker en fornøden kontrol med den vare, der omlades og eksporteres. Denne kontrol udøves af vort vragervæsen, og der betales herfor en ganske minimal afgift (jeg beklager ikke at være i stand til nøjagtigt at sige, hvor stor denne afgift er, men det er kun et ubetydeligt beløb).

Ud over dette lægges der ingen hindringer i vejen, og enhver vil kunne afhænde sin fangst, som han selv ønsker det, men det er givet, at det færøske landsstyre må gøres bekendt med den pris, der er opnået på partiet, af hensyn til mulig dumping.

Jeg kan slet ikke forstå, at det skal være ubilligt, at vi kræver ret til vrugning; det er efter min opfattelse nøjagtig den samme behandling, der gives færøske fiskere og eksportører, der lander fisk i det egentlige Danmark. Disse er undergivet den danske fiskerikontrols bestemmelser, og mig bekendt har der aldrig

været fremsat anke herover fra færøsk side.“

Så vidt jeg kan skønne, er dette brev tilfredsstillende, og jeg håber, at en tilfredsstillende løsning for alle parter heretter bliver resultatet.

Til slut anbefaler jeg lovforslaget til vedtagelse.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslaget

vedtoges med 100 stemmer mod 20.

Formanden: Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om en særlig ydelse til folke- og invalidepensionister, kronisk syge og enlige mødre [af Ragnhild Andersen m. fl.].

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 1605, fremsættelsen i tidenden sp. 3422).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Socialministeren (Bomholt): Det af de ærede medlemmer fru Ragnhild Andersen m. fl. fremsatte lovforslag om en særlig ydelse til folke- og invalidepensionister, kronisk syge og enlige mødre går ud på udbetaling af et beløb på 45 kr. til ægtepar og enlige. Lovforslaget svarer til en lov om en særlig ydelse til de nævnte grupper af personer, som er gennemført sidste år som følge af de særlig høje brændselspriser.

Jeg skal dog henlede opmærksomheden på, at der ikke længere er den samme begrundelse for en sådan lovgivning, idet der jo er sket det, at folkepensionsordningen er trådt i kraft fra 1. april 1957. Ved beregningen af de nye grundbeløb for folke- og invalidepension blev en række tillæg til aldersrenten og invaliderenten indregnet i pensionernes grundbeløb, og dette var også tilfældet med det ordinære brændselstillæg, der blev indregnet med et beløb på 258 kr. årligt. Som følge af pristalsreguleringen af pensionerne er disse siden da forhøjet med 5 pct. af grundbeløbet, hvilket svarer

[Socialministeren.]

til, at det indregnede brændselstillæg i dag udgør 271 kr. For dette beløb kunne man købe ca. 21 hl koks med de priser, der var gældende i juli 1957 og i øvrigt også i januar 1958. Før folkepensionsordningen trådte i kraft, blev der ydet et ordinært brændselstillæg svarende til 18 hl koks. De særlige ydelser, der udbetaltes i vintrene 1956 og 1957, svarede med de da gældende brændselspriser til ca. 3 hl koks. Det vil sige, at der også i disse vintre i alt blev ydet dækning for ca. 21 hl koks. Som det vil ses, er der ikke nogen forskel på det kvantum brændsel, der kunne indkøbes for de ordinære og ekstraordinære brændselstillæg i de to foregående vintre, og det kvantum, som pensionisterne har kunnet købe i den nu forløbne vinter for den del af pensionen, der kan siges at være beregnet til dækning af brændselsudgifter.

Når man herudover tager hensyn til, at folkepensionens og invalidepensionens grundbeløb blev ikke uvæsentligt forhøjet pr. 1. oktober 1957, har jeg ikke fundet, at der i år var tilstrækkelig begrundelse for at stille forslag her i tinget om en særlig ydelse til indkøb af brændsel. Det ville jo unægtelig også være noget af en falliterklæring for folkepensionsordningen, om man så hurtigt efter vedtagelsen skulle vende tilbage til de særydelser, som man netop ville bort fra for at give ordningen karakter af pensions, de særydelser, som man indregnede i pensionsbeløbet for at få en klarere ordning.

Som nævnt kan brændselspriserne, der har været nedadgående, ikke give nogen begrundelse for en lov om et særligt tillæg. De enlige mødre, som også nævnes i det foreliggende lovforslag, har ganske vist ikke nogen fordel af folkepensionsordningen, men jeg kan henvise til, at der for nylig er gennemført en lov om en ydelse til de enlige mødre på i alt 190 kr. Jeg må derfor mene, at der er mere propaganda end saglighed i forslaget. Hvis man ønsker særlige oplysninger i et hertil nedsat udvalg, har jeg dog ikke noget imod dette.

Ordføreren for forslagsstillerne (Ragnhild Andersen): Jeg kan ikke nægte, at jeg er både overrasket og forundret over den, om jeg så må sige, totale afvisning af dette

lille, beskedne lovforslag, der kom til udtryk i de af socialministeren fremsatte udtalelser. Det lovforslag, kommunisterne har lagt på bordet om en beskeden hjælp til indkøb af brændsel til rentemodtagere, der er særlig vanskeligt stillet, og til vanskeligt stillede enlige mødre, tilsigter jo hverken at vende op og ned på statsfinanserne eller på de vanskeligt stillede kår. Det er heller ikke begrundet i en stigning i brændselspriserne, for den højtærede minister har ret i, at brændselspriserne ikke er steget, men det er begrundet i, at denne vinter har været usædvanlig lang og usædvanlig kold. Så sent som i går hørte vi i vejberetningen, at nattemperaturen svinger mellem $\div 3$ og $+ 3$ grader, så jeg gad se de ældre familier, som ikke er nødt til at holde varme i deres kakkellovne.

Jeg beklager, at den højtærede socialminister allerede fra starten afviser en drøftelse af lovforslaget, for det gør det naturligvis lettere for de øvrige partier at stille sig afvisende. Jeg har allerede sagt, at lovforslaget for de ældres vedkommende er begrundet i de vanskeligheder, de har, og i den lange og usædvanlig kolde vinter. For de enlige mødres vedkommende forstår jeg slet ikke den højtærede socialministers afvisning. Socialministeren henviser til, at der for kort tid siden blev gennemført et forslag, som gav de enlige mødre hjælp. Ja, dette forslag gav alt i alt de enlige mødre en erstatning for tidligere bortfaldne tillæg, men ikke for det tidligere bortfaldne brændselstillæg, som de har fået to år i træk, nemlig i 1956 og 1957. I 1956 fik de 40 kr., i 1957 45 kr. om foråret sammen med rentemodtagerne. I år har de fået 2×90 kr. årlig forhøjet til 2×95 kr., hvilket socialministeren begrundede med de højere priser. Det kan ikke være berettiget, at de enlige mødre skal udsættes for en direkte nedskæring af den årlige hjælp, de har kunnet tilkomme, på i hvert tilfælde 35 kr., når socialministerens forslag kun indeholdt en forbedring på i alt 10 kr. årlig.

Jeg havde til det sidste ventet, at denne regering selv ville have fremsat et lovforslag om brændselshjælp til de ældre. Det er mig bekendt, at de ældre allerede i januar måned har henvendt sig til socialministeren. Når de ikke samtidig gik til folketingets øvrige partier, kan det kun skyldes, at

[Ragnhild Andersen.]

også de regnede sikkert med socialministerens velvilje. De har desværre gjort regning uden vært. De stolede på, at de partier, som gik ind for folkepensionen, men som på nogle områder måtte bøje af for venstre og de konservative, ikke ville glemme dem, når de med deres beskedne folkepension kom i vanskeligheder, således som de har været det i denne vinter.

Man skal jo stadig huske på, at nok er der talt meget om de økonomiske forbedringer for rentemodtagerne, men disse forbedringer svarer ikke til den talekraft, der er lagt i propagandaen om folkepensionen. De økonomiske forbedringer har kun været i kraft et halvt år, fra oktober til april, og det betyder, at den årlige forbedring på 400 kr. til ægtepar i hovedstaden, 500 kr. til ægtepar i købstæderne, 600 kr. til ægtepar i landkommunerne og to tredjedele heraf til de enligstillede skal divideres med 2, for at man kan danne sig et billede af, hvilken forbedring folkepensionen har medført.

Dividerer man eksempelvis den forbedring, der blev givet de ældre, enligstillede her i hovedstaden, med 2, kommer man til det resultat, at de har fået 133 kr. 50 øre mere i årlig indtægt som følge af folkepensionen. Denne gruppe har fået lidt mere i købstæderne og 200 kr. mere i landkommunerne i den forgangne periode, men her havde man jo også en vis brøde at sone. Alle partier var enige om, at de gennem år havde været for dårligt stillet grundet på de uretfærdige zonegrænser.

Det er også værd at erindre, hvorfor de ældre ikke fik folkepension noget tidligere, hvad man jo faktisk havde stillet dem i ud-sigt; det strandede udelukkende på venstres og de konservatives modstand. Den radikale ordfører, hr. Johs. Christiansen, og andre medlemmer har klart sagt i det høje ting, at socialdemokrater og radikale var indstillet på, at folkepensionen skulle træde i kraft i hvert fald fra 1. juli 1957. Det var også klart meningen efter det oprindelige forslag, der blev lagt frem her på bordet; men venstre og de konservative ville ikke være med til loven, hvis de ikke fik ændret denne bestemmelse, og det fik de. Det radikale venstre og socialdemokratiet sagde altså her i salen, at det ikke var med deres

gode vilje, at de ældre gik glip af folkepensionen i tre måneder.

Ja men når de to partier dengang var parat til det, hvorfor i alverden vil de så ikke engang give de ældre 45 kr. i brændselshjælp efter en vinter som denne? At de ældre har brugt meget mere til brændsel end de 18 hl, der blev inkluderet i folkepensionen, er hævet over enhver tvivl. Nu siger den højtærede socialminister, at det reelle beløb, de har haft til rådighed til brændsel, er lige så stort som tidligere, takket være de lavere brændselspriser. Ja men det beløb, der blev inkluderet i folkepensionen til brændsel til de dårligst stillede, har altid været for lille; 18 hl har aldrig kunnet slå til. Det har været fremført af rentemodtagerne gang på gang. Masser af ældre har denne vinter måttet bruge 40 hl brændsel for at holde varme i deres stuer, og de har måttet lide afsavn på anden måde, fordi de har måttet købe det dyrebare brændsel. Det kan man jo forstå, når man ser på de månedlige beløb, de ældre får udbetalt: 258 kr. i folkepension i landkommunerne; hvor meget er der her at give væk af til brændsel, ærede ordførere og ærede øvrige tilhørere? Hvor meget er der at give væk til brændsel ude i købstæderne af 282 kr. om måneden i folkepension og af 294 kr. i hovedstaden? Det er ikke noget at råbe hurra for. Alligevel har de måttet bruge af disse penge til indkøb af brændsel. De 45 kr., som her foreslås, vil jo kunne bidrage til køb af godt og vel 4 hl — det bliver ikke mere end 4 hl — brændsel, og det vil ikke være spor for meget.

Jeg har allerede sagt i indledningen, at det har været vanskeligt for de enlige mødre med små børn i denne kolde vinter. De har i to år i træk fået brændselshjælp sammen med de ældre, men får de ikke noget i år, er der tale om en regulær nedskæring i deres økonomiske vilkår, og det undrer mig, at noget sådant skal forsvares af den høje regering og den højtærede socialminister.

Da denne folketingssamling blev åbnet, holdt statsministeren en åbningstale, hvori han sagde, at man særlig ville have tankerne rettet mod enkerne og de enlige mødre, og at man kunne forvente et lovforslag fremsat om enkepension. Til dato, hvor vi nærmer os folketingssamlingens afslutning, er der endnu ikke kommet noget forslag herom.

[Ragnhild Andersen.]

For få dage siden sagde socialministeren, at det stadig overvejes i kommissionen; ja men hvad snakker de dog om i denne kommission, når de ikke engang har blikket åbent for, at enkerne og de enlige mødres kår forringes i denne vinter, hvor det er hundekoldt ude og inde?

Mit parti påpegede, da vi i fjor vedtog loven om de særlige tillæg til enlige mødre som afløsning for de ekstraordinære tillæg, at det ekstraordinære brændselstillæg på de 45 kr. ikke var inkluderet i erstatningen til de enlige mødre, og vi opfordrede socialministeren til at være opmærksom herpå. Det forekommer mig, at man ikke kan afvise et så beskedent forslag som dette hverken ved talen om, at det er propaganda, som den højtærede socialminister udtrykte sig, eller med, at landets økonomiske vilkår ikke betinger en så beskedent hjælp, som rentemodtagerne selv har henvendt sig til socialministeren om. Den tale må jeg tilbagevise.

Folkepensionslovens vedtagelse har jo ikke forringet statens finanser, tværtimod, den har forbedret dem, det har vi jo finansminister Kampmanns ord for. Da folkepensionen var på tale her i tinget den 12. september 1956, sagde finansminister Kampmann følgende — det står sp. 5539 i Folke-tingstidende 1955-56 —:

„Sammenfattende kan man sige, at folkepensionens gennemførelse efter de her nævnte retningslinjer for det kommende finansår vil øge overskuddet på statens budget med 75 mill. kr. og fremover ikke formindske det.“

75 mill. kr. i overskud i 1957-58 var, hvad folkepensionen ville give ifølge selveste finansministeren. Muligvis er dette overskud endda større. Under disse omstændigheder ser jeg ingen begrundelse for, at man ikke vil imødekomme rentemodtagernes og de enlige mødres beskedne ønske om en hjælp til brændsel.

Dertil kommer også, at det rådighedsbeløb, der stilles til rådighed for kommunerne, ikke er udnyttet fuldt ud, og det er først og fremmest i landkommunerne, dette billede viser sig. Jeg vil ikke tale for, at man i almindelighed skal give det rådighedsbeløb, der ikke udnyttes i enkelte kommuner, til alle, men i den manglende udnyttelse af rådigheds-

beløbet, som jeg meget beklager, ligger dog en begrundelse for at anvende de godt og vel 5 mill. kr., nøjagtig 5 238 903 kr., som ikke blev anvendt i 1956-57, til hjælp til de dårligst stillede rentemodtagere.

Det blev fremholdt forleden under debatten om hjemmehjælpslovforslaget, at udvalget har fået oplysninger om rådighedsbeløbets anvendelse, og deraf fremgår det, at i 1 189 landkommuner har man ikke fuldt udnyttet rådighedsbeløbet; man har udnyttet det til ca. 71 pct., næsten 30 pct. er ikke anvendt. Jeg siger det, fordi jeg som nævnt finder, at også heri ligger en begrundelse for at bruge disse penge til hjælp for de vanskeligst stillede.

De, der ikke skal leve af folkepensionen — hvad imidlertid flertallet af de ældre skal — får nu en folkepension på 720 kr. årligt til enlige og 1 080 kr. til ægtepar, uanset nok så høje indtægter; mange andre får hjælp også i tilfælde, hvor man ikke kan tale om et egentligt behov. Vi har nylig givet prinsessen en stor, en ganske anselig årsindtægt, og finansministeren har lige lagt forslag på bordet om, at tjenestemændene skal have forbedring. Det er dem vel undt, siger vi kommunister, men hvad med de ældre, og hvad med de enlige mødre, skal de intet have?

Jeg tillader mig, selv om socialministeren fra dette sted faktisk vendte sig mod det foreliggende forslag, at opfordre partierne i denne sal til ikke at afvise dette yderst beskedne forslag. Det er jo de partier, der sidder i regeringen, som i sin tid gik ind for betydelig større forbedringer til de dårligst stillede folkepensionister, og det var vel fra dem, man skulle forvente velvilje, når det drejer sig om et så beskedent forslag som dette. Hvad de enlige mødre angår, minder jeg om, at for et års tid siden stod den socialdemokratiske ordfører, det ærede medlem hr. Hjortnæs, på dette sted og sagde om de enlige mødre, at han var glad for, at vi sidste år gav dem brændselshjælp, for det var jo dem, der mange gange måtte gå tiggergang for at få deres ret. Ja men forstår man så denne kulde fra regeringens side over for et sådant beskedent lovforslag?

Jeg opfordrer partierne til at overveje deres standpunkt, til i et udvalg at snakke fornuftigt om tingene og komme de ældre

[Ragnhild Andersen.]

og de vanskeligst stillede enlige mødre til hjælp med denne beskedne håndsækning.

Hjortnæs: Tager man den forholdsvis lange vinter som udgangspunkt for det foreliggende lovforslag, må man vel betragte dette som beskedent. Det ærede medlem fru Ragnhild Andersen henviser i øvrigt til, at man tidligere har ydet en sådan hjælp, og det ærede medlem mener ikke, at folkepensionen har gjort forholdene så meget bedre, at man kan undgå sådanne forslag.

Jeg tør ikke helt afvise dette synspunkt, men det principielle i loven om folkepension må dog være, at pensionen er af en sådan størrelse, at den dækker de fornødne udgifter. Man skulle derfor mere beskæftige sig med de mangler, der eventuelt er ved denne lov, og det mener jeg også den højtærede minister har vist megen forståelse af. Jeg tænker her på forøgelsen af rådighedsbeløbet med 10 pct. til yderligere hjælp til hjemmehjælp og på udvalgets henstilling i betænkningen om, at ministeren bør gøre kommunalbestyrelserne opmærksom på, at rådighedsbeløbene bør komme de særlig vanskeligst stillede til gode og de mere eller mindre generelle uddelinger træde mere i baggrunden. Dette mener jeg har været af afgørende betydning for den hjælp, som folkepensionsordningen rummer for de særlig vanskeligst stillede.

Jeg mener derfor ikke, der er spor af grundlag for at sige, at ministeren har forsømt noget. Skulle man pege på, hvilke mangler der endnu er, forekommer det mig, at det bør være i form af en henstilling til ministeren, om ikke der er grundlag for en fornyet overvejelse af en ændring af de såkaldte zonegrænser, og om ikke der er mulighed for at opmuntre kommunerne til at bygge flere folkepensionistboliger. For selv om man har forbedret forholdene for vore ældre medborgere på mange områder, er der ingen tvivl om, at folkepensionens størrelse ikke dækker muligheden for egne boliger. Og så længe landkommunerne ikke tager denne opgave op, bliver vi ikke fri for den store indvandring af ældre medborgere fra land til by.

Derfor vil jeg gerne sige til det ærede medlem fru Ragnhild Andersen, at selv om jeg betragter lovforslaget som beskedent,

ville jeg alligevel hellere, om ministeren ville beskæftige sig med de problemer, jeg her har nævnt. Jeg tror, han hermed ville gøre det helt rigtige, men jeg har dog ikke noget imod, at vi ser på lovforslaget i et udvalg.

Ordføreren for forslagsstillerne (Ragnhild Andersen): Jeg beklager, at de øvrige partiers ordførere overhovedet ikke har taget ordet i denne sag. Jeg kan dog godt forstå det efter den afvisning, som faktisk fandt sted allerede i første omgang.

Jeg kan ikke være enig med ordføreren for socialdemokratiet, det ærede medlem hr. Hjortnæs, i det synspunkt, at der ikke er noget at behøje ministeren, fordi han ikke selv har fremsat et lovforslag om brændselshjælp til de ældre.

Som jeg sagde allerede i første omgang, har de ældre henvendt sig. Jeg har ved to lejligheder efterlyst et lovforslag, men jeg har ikke fået svar. Og når forslaget nu kommer i al sin beskedenhed ligesom i fjor, får man at vide, at det er blot og bar propaganda.

Det ærede medlem hr. Hjortnæs begynder at tale om en hel del andet end det, lovforslaget drejer sig om. Også mit parti mener, at zonegrænserne slet ikke er blevet ordnet på en tilfredsstillende måde, og at der bør bygges flere folkepensionistboliger. Det er problemer, som også vi har været inde på; vi har så sent som i denne vinter påpeget, hvor vigtigt det er, at vi bygger folkepensionistboliger. Men hvorfor i alverden skal vi i dag opfordre ministeren til at befatte sig med det, når lovforslaget angår ekstraordinær brændselshjælp? Ja vist, på længere sigt bliver der tale om en forbedring af zonegrænserne, men den ærede ordfører mener ikke at kunne komme med forslag derom i denne vinter, og han har heller ikke stillet noget forslag derom. Hvis han imidlertid mener de ældre det vel, var det så ikke rigtigt, at han gik ind for denne beskedne forbedring af deres kår, denne lille brændselshjælp? Det andet er at snakke uden om tingene.

Jeg er fuldt på det rene med, at der er mange bestemmelser i folkepensionsloven, der ikke er tilfredsstillende, og som bør ændres. Det er ikke tilfredsstillende, at de ældre nu får 45 kr. mindre, end de faktisk

[Ragnhild Andersen.]

fik i fjor, idet de 45 kr. ikke blev inkluderet i tillæggene.

Hvad angår rådighedsbeløbet, der blev forhøjet med 10 pct. til hjemmehjælp, er det rigtigt, at det var et lovforslag, som også mit parti gik ind for. Men det lovforslag betød ikke alene en hjælp til kommunerne og en hjælp til de ældre, det betød også en besparelse for det offentlige, og ingen lagde skjul på ved den lejlighed, at når man gik til en sådan lovgivning, hvorunder man støttede bestræbelserne for udvidet hjemmepleje, lå også heri en besparelse for det offentlige. Der ligger naturligvis ikke en besparelse i at give de ældre 45 kr. i brændselshjælp, men der ville deri ligge en forståelse af de ældres vanskeligheder og af den kendsgerning, at de kun har fået folkepension udbetalt gennem et halvt år.

Jeg beklager virkelig meget, hvis det sidste i denne sag skulle være den kolde skulder, som dette lovforslag har mødt i det høje ting i dag.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Hjortnæs: Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til et udvalg på 17 medlemmer.

Uden forhandling eller afstemning vedtoges dette forslag.

Formanden: Der er ikke mere på dagsordenen.

Folketingets næste møde afholdes tirsdag den 22. april kl. 14 med følgende dagsorden:

1) *Valg af 17 medlemmer til et udvalg angående:*

Forslag til lov om en særlig ydelse til folke- og invalidepensionister, kronisk syge og enlige mødre [af Ragnhild Andersen m. fl.].

2) *Tredje behandling af:*

Forslag til lov om ændring i lov om erhvervsvejledning.

3) *Tredje behandling af:*

Forslag til lov om ændringer i lov om rettens pleje. (Sagføreres møderet for højesteret, voteringsordningen i højesteret og nordiske sagføreres møderet).

Formanden meddelte sluttelig planen for tingets øvrige møder i den følgende uge.

Mødet hævet kl. 14⁵⁵.

82. møde.

Tirsdag den 22. april kl. 14.

Formanden: Udvalget angående forslag til lov om ændring af loven om oprettelse af statens almindelige videnskabsfond har afgivet betænkning over nævnte lovforslag. Eksemplarer vil blive omdelt.

Udvalget angående forslag til lov om ændring i lov om vurdering af landets faste ejendomme har afgivet betænkning over nævnte lovforslag. Eksemplarer vil blive omdelt.

Den første sag på dagsorden var:

Valg af 17 medlemmer til et udvalg angående forslag til lov om en særlig ydelse til folke- og invalidepensionister, kronisk syge og enlige mødre [af Ragnhild Andersen m. fl.].

Valgt blev: *Hjortnæs, Nina Andersen, Kaj Andresen, Mørk, Sofie Pedersen, Edel Saunte, Strøm, Else Zeuthen, Gudrun Bjørner, Lorentzen, Søren Andersen, N. Chr. Christensen, Justesen, Krogh, Gertie Wandel, Clausen (Olufskjær) og Asger Jensen.*

Den næste sag på dagsordenen var:

Tredje behandling af forslag til lov om ændring i lov om erhvervsvejledning.

(Anden behandling findes i tidenden sp. 3369, udvalgets tillægsbetænkning i tillæg B. sp. 623).